

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní magisterské zkoušce.

DIPLOMANT: HERNÁNDEZ Fortuna

Obor: scénografieALD

Oponent diplomové práce: MgA. Kristýna Täubelová Ph.D.

Magisterská práce Fortuny Hernández je obsahem i formou jakýmsi putováním jejím studiem na DAMU. Čtenář jako poutník postupuje od jednoho zastavení k dalšímu. Od setkání k dalšímu setkání, od workshopu k projektu. Na počátku se spojí dvě cesty v jednu, hledá se téma, důvod, forma...Cesta je cílem. Pokud přistoupíme na toto ať už formální, nebo ideové uspořádání práce, není vlastně co vytknout. Na jednu stranu je vše jasné, pochopitelné a přirozené, na stranu druhou by se s čímkoliv kdykoliv dalo polemizovat. Ale bylo by to jen další zastavení na cestě.

Po tomto abstraktním úvodu se pokusím se být trochu konkrétnější.

Po formální stránce bych diplomové práci vytkla sporou obrazovou přílohu. Obzvláště, jedná-li se o studentku scénografie. U kapitoly týkající se Cesty přátelství, a vůbec o monumentálních sochařských projektech v Mexiku, by mne potěšily i nějaké přiložené fotografie. Na druhou stranu mne tato obrazová absence dovedla k jejímu samostatnému vyhledání. Donutila mne tedy k aktivitě.

Text také vyvolává řadu otázek. Pokud Fortuna jako východisko používá mýtus mexického kmene Huicholů O Modrém jelenu (teď to trochu zjednodušuji, omlouvám se) a zároveň mluví o úzké tvůrčí spolupráci dvou lidí původem z úplně jiných kultur, pak se ptám, proč si vybírá mýtus kmene, ze kterého sama nepochází a jehož kulturu, jak sama říká, úplně přesně nechápe? Zároveň se v textu o dlouhé historické zkušenosti Evropanů s poutěmi vlastně vůbec nehovoří. Nehledě na fakt, že poutě a poutnictví zažívá dnes v Evropě renesanci a stává se skoro až módní záležitostí.

Zrovna tak se v textu objevují místa, kde jsou popisovány workshopy, a je zmiňováno sundání si obuvi. To je myslím další velké téma, které by si zasloužilo v práci větší pozornost. Chození na boso je fenomén současnosti a je velice úzce spojeno s tím, jak člověk sám sebe vnímá ve vztahu ke krajině a zemi (i ve smyslu Země jako matky). Nehledě na to, že někteří poutníci putují po kolenou, nebo například odměřováním pouti délkou vlastního těla aj.

Jedna kapitola práce nese název „ Z Tichého údolí na Svatý kopeček“. Jak se tak celou dobu v textu hovoří o cestách, mapování prostoru, obsáhnutí prostoru lidským tělem, prožívání krajiny, tak jsem si představovala, že nakonec dojde k pěší pouti z Tichého údolí na Svatý kopeček. Pak jsem pochopila, že k něčemu takovému nedošlo. Škoda.

Pokouším se nějak uchopit to, co bych k práci chtěla říci, ale nějak mi to nejde vyjádřit. Text obsahuje příliš mnoho témat na to, aby se jimi zabývala jedna práce.

Adriena Šimotová v jednom rozhovoru říká: " Čím jsem osobnější, tím víc jsem obecná." To je možná to, co způsobuje, že text ve mne vyvolává pocit jakési nedořečenosti, nekomplexnosti, otevřenosti...Chybí mi asi Fortunin osobní prožitek, reflexe její osobní zkušenosti.

Zároveň se její projekty osobní, bytostnou zkušeností zabývají. Pokoušejí se s ní dále pracovat a zkoumat její možnosti. Viz. experimenty s vizualizací krajiny pomocí audionahrávek.

Ano, jak už jsem říkala. Otázek je příliš mnoho, než abych se i já sama v nich nějak dokázala orientovat. Pokusím se ale dostat obloukem zpět na začátek mé, řekněme spíše úvahy než oponentury. Nezbyvá, než se vrátit k tématu cesty. Cesta je proces. Takže je třeba si klást otázky a pokoušet se na ně nalézat odpovědi. Fortuna na tuto cestu nastoupila a stále po ní jde, hledá, nalézá, ztrácí a mívá... Není důležité všechno hned najít a na všechno vědět jasnou odpověď. Důležité je jít.
Práci d o p o r u č u j i k obhajobě.

Otázky:

Jak vy jako cizinka pocházející z jiného kontinentu, vnímáte specifika české krajiny?
Podnikla jste někdy nějakou delší, kontinuální pouť?

Návrh klasifikace A, B, C, D, E, F (bude doplněn v průběhu obhajoby):

Datum: 12.9. 2016

.....

p o d p i s